

Vijftien jaar later

Wat is er van mij geworden sinds mijn afstuderen in 1989?

Toen mij gevraagd werd of ik een stukje wilde schrijven voor de nieuwsbrief dacht ik in eerste instantie, “wie is er nu geïnteresseerd in weer een stukje over iemand die ‘in de automatisering’ terecht is gekomen ...”. Daarentegen vind ik het zelf altijd weer leuk om te lezen waar studiegenoten terecht zijn gekomen. Dus toch een volmondig JA op de vraag van Peter de Paepe.

Goed, hoe is het mij tot nu toe vergaan? Ik heb van 1983 tot 1989 aan de UvA wiskunde gestudeerd. Het laatste studiejaar heb ik me bezig gehouden met werken aan mijn scriptie over kettingbreuken, bij professor Jager, analytische getaltheorie. Dit vond ik het leukste stuk van mijn studie, het onderzoek, de gesprekken met professor Jager, het fijnslijpen en afronden van de onderzoeksresultaten. Het werd een tastbare bekroning van mijn zesjarige studie. Alhoewel ik het onderzoek heel leuk vond, wist ik dat ik hier niet beroepsmatig mee door wilde gaan. Ik zag mezelf niet op een kamertje, dag in, dag uit met de wetenschap worstelen ... En dat ik geen leraar wiskunde wilde worden wist ik al voor dat ik met mijn studie begon. Na mijn studie heb ik nog wel een vervolgtraject toegepaste wiskunde overwogen, maar het werd uiteindelijk ‘de automatisering’. Ik heb nog wel, als spin off van mijn afstudeerscriptie, gepubliceerd in het tijdschrift *Indagationes Mathematicae*. Maar dat is ook meteen mijn laatste wapenfeit. Sindsdien heb ik nog bijles wiskunde gegeven aan nichtjes. En wellicht dat ik mijn eigen kinderen (van tien en acht jaar) ook nog zal helpen met wiskunde. Alhoewel, dat is misschien niet nodig want het lijkt erop dat zij de aanleg van hun vader hebben meegekregen.

Ik begon in 1989 bij IBM. Ik heb er in totaal twaalf jaar gewerkt, waaronder één jaar in de USA (Palo Alto, California). Ik kwam terecht in applicatiebeheer. Als beheerder, teamleider, projectleider en manager. De eerste jaren veel ‘interne projecten’, maar

sinds 1997 vooral klantenprojecten. In 2001 heb ik de overstap naar PinkRocade gemaakt, waar ik nu nog steeds werk. De laatste jaren is het iets minder geweest in ict-land, en binnen PinkRocade was het vooral overleven. Ik heb er een aantal leuke projecten gedaan in de energiesector (Essent en nu Eneco). De rollen die ik daar vervul (contractmanager, servicemanager) liggen op het grensvlak van commercie en delivery (dienstverlening). Ik ben het intermediair tussen de klant (inkopers, servicecoördinatoren, contractmanagers aan de klantkant) en de dienstverlenende organisatie aan PinkRocade zijde. Hierbij moet je denken aan contracten op het gebied van werkplekbeheer, beheer van business applicaties en infrastructuur. In de energiesector is het factureringsproces (van meteropname tot het printen en versturen van facturen) van groot belang. De ict-ondersteuning is hier essentieel en de omgevingen zijn ingericht op hoge beschikbaarheid, snelheid, etcetera. Wat hierbij de dienstverlening betreft, daar doen bij PinkRocade soms wel 100 of meer personen aan en rond de dienstverlening is een heel managementapparaat opgetuigd. Daarin vervul ik dan bijvoorbeeld de rol van contractmanager.

Wat heb ik aan mijn wiskundestudie gehad? Het papiertje is allereerst een vereiste om ergens binnen te komen (alhoewel het na vijftien jaar werkervaring wel steeds minder relevant wordt, en je recente ervaring van groter belang is).

Als projectmanager in de ict heb ik gemerkt dat argumentatie, feitelijke juistheid, logica en dergelijke, belangrijk zijn. Dit zijn zaken die je in een betastudie leert en ontwikkelt. Maar daarnaast zijn ook perceptie, verwachtingspatronen, gevoel voor onderlinge verhoudingen, overtuigingskracht enorm belangrijk. In het bedrijfsleven kom je daar steeds meer achter. Het is een cliché, maar ‘gelijk hebben’ en ‘gelijk krijgen’ is niet hetzelfde. Als wiskundige in een wereld van veel niet-wiskundigen zul je vaak gelijk hebben, puur op grond van logica en inzicht. Maar het is de kunst anderen daar van te overtuigen en mee te nemen in jouw denktrant.

Ik zie mijn eigen studie als iets uit een inmiddels ver verleden, iets afgeronds. Als een huis waar je vroeger in gewoond hebt, of een vriendschap uit het verleden. Als ik het over zou kunnen doen zou

ik wéér voor wiskunde kiezen. Maar ook zou ik weer kiezen voor een carrière buiten het onderzoek of onderwijs.

Was getekend,

Vincent Nolte
vincent.nolte@planet.nl